

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΥΛΙΕΝ ΤΥΡΡΙΚ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΩΝΤ ΝΤΕ ΒΙΒΙΕ, χήρα, 30 ετών. Δεν φαίνεται ωστόσο περισσότερο από 24 χρόνων. Κατάμαυρα μαλλιά, μεγάλα μελαγχολικά μάτια.

ΠΩΛ ΜΠΕΡ, 35 ετών. Σοβαρός, συγκρατημένος στις χειρονομίες του και στα λόγια του. Οι άσημνοι κρόταφοί του δίνουν ξεχωριστή ευγένεια στην θλιμμένη μορφή του.

(Η σκηνή, ένα απόγευμα του Νοεμβρίου, στο κινέζικο σαλονάκι της Μώντ. Από το παράθυρο φαίνονται τὰ γυμνά δέντρα του πάρκου του Λουξεμβούργου).

ΜΩΝΤ (συνεχίζοντας την συζήτηση).— Δεν πρέπει ν' αμφισβητείτε, αγαπητέ μου φίλε, ότι μεταχειρίσθηκα κάθε μεσονύκτιο για να πείσω την Σουζάνα...

ΠΩΛ.— Και άποτυχαστε στις προσπάθειές σας;

ΜΩΝΤ.— Μάλλον ναί...

ΠΩΛ (μέ κίνησι δυσφορίας).— Όμολογώ ότι αυτό οὐδὲν τὸ περιμένα...

ΜΩΝΤ.— "Ω! δεν πρέπει νὰ φανταστήτε ὅτι ἡ ἄρνησίς της αὐτῆ ἔχει τίποτα τὸ προσβλητικὸ γιὰ σᾶς!...

ΠΩΛ (χαμογελώντας).— Θέλετε νὰ με παρηγορήσετε;

ΜΩΝΤ.— Μὰ ὄχι, κάθε ἄλλο... Λέω, ἀπλούστατα, τὴν ἀλήθεια... Αὐτὴν, τούλαχιστον, τὴν ἐντύπωσι σχημάτισα ἐγώ... Μόλις ἔκανα στὴν Σουζάνα τὴν πρότασι ὡμα, χωρὶς περιστροφές, ἐκείνη μοῦ ἀπαντήσε: «Ἡ προτιμησίς πού μοῦ ἔδειξε ὁ κ. Πῶλ Μπέρ με κολακεύει πολὺ... Ὁμολογῶ ὅτι με μεγάλη χαρὰ θὰ δεχόμουν νὰ γίνω γυναίκα του, ἂν δὲν εἶχα τὴν καρδιά μου δοσμένη ἄλλοῦ, σὲ κάποιον πού λείπει μακριὰ, πέντε χρόνια τώρα... "Ω! εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ ξαναγυρίσω... Τὸν περιμένω με λαχτάρια...» Αὐτὰ μοῦ εἶπε ἡ Σουζάνα.

ΠΩΛ.— Περιέργοι ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι ὑπάρχουν στὴν ἐποχὴ μας γυναῖκες με τόσο σταθερὰ αἰσθήματα!...

ΜΩΝΤ (σὲ τόνο διαμαρτυρίας).— "Ω! τί εἶνε αὐτὰ πού λέτε!...

ΠΩΛ.— Μὲ συγχωρεῖτε... Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς θιξῶ...

ΜΩΝΤ (συγκινημένη).— Ὑπάρχουν σημερα πολλές γυναῖκες ν' ἀφοσιωθοῦν σὲ μιὰ μονάχα ἀγάπη, σ' ἓνα μονάχα αἰσθημα... Ἴσως, μάλιστα, νὰ εἶνε πολὺ περισσότερες ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε...

(Γυρίζει ἀπότομα ἄλλοῦ τὸ κεφάλι της, ὡς νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν Πῶλ τὴν ξαφνικὴ λάμψι τῶν ματιῶν της. Ὁ Πῶλ τὴν κυττάζει παραξευμένως. Φαίνεται ὡς νὰ προσπαθῇ νὰ καταλάβῃ κάτι. Ὁλιγόστιγμη σιωπῆ...)

ΠΩΛ (ἀλλάζοντας θέμα ὀμιλίας).— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἡ ἀρνητικὴ ἀπάντησίς της δεσποινίδος Σουζάνας δὲν με δυσάρεσθησε καὶ πολὺ...

ΜΩΝΤ.— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

ΠΩΛ.— Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐνοιώσα βέβαια ἓνα ἐλαφρὸ... πῶς νὰ τὸ πῶ... τσουξίμο στὸν ἀνδρικό μου ἐγωισμό, χωρὶς, ὅμως, καὶ νὰ πάρω τὸ πρᾶγμα κατὰ καρδιά...

ΜΩΝΤ (ζωηρά).— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ἰδιαίτερος!

ΠΩΛ.— Ἰδιαίτερος, εἶπατε;

ΜΩΝΤ (ταραγμένη).— Ἐννοῶ, δηλαδὴ, ὅτι μοῦ εἶνε εὐχάριστος ἡ σκέψις πῶς δὲν πρόκειται νὰ ὑποφέρετε...

ΠΩΛ (μέ κίνησι ἀδιαφορίας).— "Αἶ ὅσο γι' αὐτὸ... ("Ὑστερ ἀπὸ κάποιον δισταγμό).

Μπορῶ τώρα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ποτὲ δὲν δοκίμασα ξεχωριστὴ ἀγάπη γιὰ τὴν Σουζάνα. Θὰ με ρωτήσετε, βέβαια, γιὰ τὴν σᾶς ἐξουσιοδότησα νὰ τῆς κάνετε πρότασι γάμου ἐξ ὀνόματός μου;... Θεέ μου! ἔρχονται στιγμὲς πού ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τέτοια θανάσιμη κούρασι ὥστε ἀφήνει ἓνα ρεῦμα νὰ τὸν παρασύρῃ, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ προβάλλῃ καμμιά ἀντίστασι...

"Ἔτσι κι' ἐγώ, κουρασμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη ν' ἀγκυροβολήσω στὸ λιμάνι τοῦ γάμου, με τὴν ἀόριστη ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρίσκα τὴν γαλήνη... Μόλις γύρισα ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα, γνωρίστηκα στὸ σαλόνι σας με τὴν Σουζάνα... Τὴν θρῆκα συμπαθητικὴ καὶ ἔξυπνη — χωρὶς νὰ δοκιμάσω κανένα ἰσχυρὸ ψυχικὸ κλονισμό — καὶ σκέφτηκα ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ μπορούσε ἴσως νὰ μοῦ χάριση τὴν ἡρεμία πού ποθοῦσα τόσο...

ΜΩΝΤ.— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, Πῶλ, νὰ σᾶς πῶ κάτι... Γνωρίζομεθα δέκα χρόνια τώρα, πολὺ πρὶν κάνω τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνο γάμο μου... Ἡ μακρὰ αὐτὴ γνωριμία μας μοῦ δίνει, ὑποθέτω, τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι εἰλικρινής μαζί σας!... "Ε, λοιπὸν, μάθετε ἀπὸ μένα ὅτι ἡ Σουζάνα δὲν εἶνε ἡ γυναίκα πού σᾶς ταιριάζει!...

ΠΩΛ (κατάπληκτος).— "Ὁχι δά!...

ΜΩΝΤ (μέ πείσμα, μέ ὑπόκωφη φωνή).— Ναί, ναί!... Εἶνε φαντασμένη, ματαιόδοξη, φιλάρεσκη... ἄκαρδη! Μὲ ἀναγκάζετε νὰ πῶ πρᾶγματα πού δὲν ἔπρεπε, πού δὲν ἤθελα νὰ τὰ πῶ... Γνωρίζω ὅμως καλὰ τὸν χαρακτῆρα σας καὶ μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι δὲν ψυχολογήσατε καλὰ τὴν Σουζάνα...

ΠΩΛ.— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, γιὰτί ἀνελάθατε νὰ μεσολαθήσετε;... Γιὰτί δὲν μοῦ τὰ εἶπατε ὅλα αὐτὰ ἐγκαίρως, πρὶν ἐκτεθῶ;...

ΜΩΝΤ (κοκκινίζοντας).— Μὰ... δὲν τῆς εἶπα τίποτα γιὰ σᾶς!...

(Ὁ Πῶλ σηκώνεται ὀρθίος ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μέ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν κατάπληξι).

ΠΩΛ.— Ἀρχίζω νὰ μὴ καταλαβαίνω τίποτα...

ΜΩΝΤ (χαμηλώνοντας τὰ μάτια, ἔτοιμη σχεδὸν νὰ κλάψῃ).— Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἤθελα νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μὰ δίσταζα... Φοβόμουν μήπως με κατηγορήσετε ὡς κακόγλωσση, ὡς ζηλιάρη... (Ἔσπῳ ντὰς): "Ω! δὲν φαντάζεσθε πόσο ὑπέφερα ὅταν σᾶς ἄκουσα νὰ μοῦ λέτε ὅτι μπορούσα ἐγώ, ἐγώ νὰ κάνω μιὰ εἰσηγησι στὴν Σουζάνα... Πρῶτη μοῦ σκέψις ἦταν νὰ σᾶς πῶ τί φρονοῦσα γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτὴν... Ἄλλὰ καὶ πάλι δειλίασα τὴν τελευταία στιγμὴ... Ὄσπὸσο, εἶχα λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ πῶ τίποτα στὴν Σουζάνα... Καὶ ὅταν ἔμαθα ὅτι πρόκειται νὰ φύγῃ σὲ λίγες μέρες γιὰ τὴν Ἀγγλία, σκέφτηκα νὰ ἐπινοήσω τὸ ψέμα αὐτὸ, γιὰ νὰ σᾶς ἀπελπίσω... (Ἰκετευτικά): Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε ὅτι ὅλη αὐτὴν τὴν κωμωδία τὴν ἔπαιξα ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς, γιὰ τὸ δικὸ σας τὸ καλὸ...

ΠΩΛ (πλησιάζει τὸ κάθισμά του κοντὰ στὴν Μώντ).—

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, καλὴ μου φίλη... Εἶμαι βέβαιος γιὰ τὰ καλὰ σας αἰσθήματα... Ἄς μὴ ξαναγίνῃ λόγος γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν...

ΜΩΝΤ (μέ δάκρυα χαρᾶς).— "Ω! πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!...

ΠΩΛ.— "Ὁχι ὅπως ἐγώ...

ΜΩΝΤ.— Ὅπως ἐσεῖς;

ΠΩΛ (μ' ἀνιγματικὸ χαμόγελο).— Ναί... Μὲ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὸ μαρτύριο νὰ ζῆσω με μιὰ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία δὲν αἰσθανόμουν ἀπολύτως τίποτα... Καὶ ὅμως, τὴν Σουζάνα τὴν ζήτησα σὲ γάμο, κι' ἔβαλα ἐπιτηδὲς ἐσᾶς νὰ κάνετε τὴν πρότασιν ἐκ μέρους μου...

ΜΩΝΤ (παρὰ ξενεμένη).— Γιὰτί τονίσατε τόσο τὴν λέξιν ἐπιτηδὲς...

ΠΩΛ (μέ λυγμοὺς στὴν φωνή).— Γιὰτί... γιὰτί... (μέ ἀπότομη ἔκρηξι): Γιὰτί ἐσένα ἀγαποῦσα, Μώντ, ἐσένα μονάχα ἀγαπῶ δέκα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού σὲ γνώρισα!... Καὶ ἀπὸ ἓνα πείσμα, γιὰ νὰ ὑποφέρω περισσότερο, γιὰ νὰ μεθύσω ἀπὸ τὸν πόνο, ἔβαλα ἐσένα νὰ ζητήσης τὴν Σουζάνα!...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΜΩΝΤ (πιανονοντας την καρδιά της με τὰ δύο της χέρια).— "Α!...

ΠΩΛ.— Ναι, σ' αγάπησα χωρίς να σου πω τίποτα, επειδή σ' έβλεπα άφωσιωμένη στον Άνρι... Και άργότερα, όταν ξγινες γυναίκα του, έπνιξα στα θάθη της καρδιάς μου τον πόνο μου κι' έφυγα για την Ίνδοκίνα για να σε ξεχάσω... Γύρισα στη Γαλλία πριν από δυό μήνες, όταν έμαθα ότι ο άντρας σου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, άφου σε βασάνισε ολόκληρα χρόνια με την άισχρή διαγωγή του, με τον αυταρχικό χαρακτήρα του...

ΜΩΝΤ (κ λ α ί γ ο ν τ α ς).— "Ω Πώλ, γιατί έφυγες χωρίς να μου πής ότι μ' αγαπάς;... Την εποχή εκείνη δεν αισθανόμουν τίποτε για τον Άνρι... Είχα καταλάβει τον πραγματικό του χαρακτήρα και τον άηδίασα... Και τότε άρχισα ν' αγαπώ έσένα, τον πιστό και άφωσιωμένο φίλο!... "Ωστόσο οί γονείς μου με άνάγκασαν να τον πάρω...

ΠΩΛ.— Δεν είνε δυνατόν!... Δεν είνε δυνατόν!...

ΜΩΝΤ.— Ναι, Πώλ, έτσι έγινε... Ένω έσύ υπέφερες στην ξενιτειά με την δική μου σκέψη, βασανιζόμουν κι' εγώ έδω στη Γαλλία με την δική σου άνάμνησι, κοντά σ' ένα βάρβαρο σύζυγο...

ΠΩΛ.— Μου φαίνεται ότι βλέπω όνειρο...

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Ν' αγαπιόμαστε τόσο καιρό, και να υποφέρουμε και οί δυό, χωρίς να ξέρη κανείς μας τίποτα!

ΠΩΛ (ά γ κ α λ ι ά ζ ο ν τ α ς με παραφορά την Μώντ).— "Ω! άς είνε εύλογημένη ή Σουζάνα, άφου αυτή μάς βοήθησε, χωρίς να τó θέλη, ν' άνοιξουμε και οί δυό τις καρδιές μας!...

ΜΩΝΤ (ά κ ο υ μ π ω ν τ α ς τó κεφάλι της στον ώμο του Πώλ).— Φίλησέ με, αγαπημένε μου! Νανούρισέ με στην άγκαλιά σου!... Πές μου και πάλι ότι μ' αγαπάς! "Αν ήξερες πόσο χρειάζομαι την αγάπη σου... Υπέφερα τόσο πολύ!...

ΠΩΛ.—... υποφέραμε τόσο πολύ... Τώρα, όμως, θα τὰ ξεχάσουμε όλα... Είμαστε και οί δυό τόσο νέοι!... (Γ ε λ ω ν τ α ς): "Άς είνε, μου έκανες την χάρι που σου ζήτησα... (Η Μώντ τόν κυττάζει μ' άπορία). Ναι, τὰ κατάφερες... να με παντρέψης! ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΡΙΚ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

χαρά που θα νοιώσης. Έχω ένα ευχάριστο νέο να σου πώ...

— Μήπως ο Λουδοβίκος είνε πληγωμένος μόνο; φώναξε ή νέα γυναίκα, ένω στο πρόσωπό της έλαμπε ή έλπίδα.

— Κάτι καλύτερο άκόμα!... Είνε περιφημα στην υγεία του... Κύτταξε... Νά τον! "Ερχεται...

Με τὰ μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα εύτυχίας, ή Λάουρα έτρεξε να προύπαντήση τó σύζυγό της. Άλλά ή μεγάλη της συγκίνησης την έκανε να χάση τις αισθήσεις της και να πέση λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λουδοβίκου...

Ο Λαγκρϋ που είχε σκοτωθή στο σιδηροδρομικό δυστύχημα ήταν άλλος, αρχιτέκτων κατά σύμπτωση κι' αυτός, αλλά όλωσδιόλου ξένος πρós την οικογένεια του Λουδοβίκου...

"Από την ήμέρα εκείνη κανένα σύννεφο δεν ίσκιωσε πειά την εύτυχία των δύο αγαπημένων συζύγων. Ο Λουδοβίκος κι' ή Λάουρα ζούσαν άποκλειστικά ο ένας για τον άλλο. Κι' ένα δεύτερο παιδάκι, ένα αγοράκι, ήρθε σε λίγο καιρό να συμπληρώση την εύτυχία τους. ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΝΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΝΑΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

διαλύσουμε τó γάμο μας...

Κι' αλήθεια, μετά τó άδοξο τέλος του έρωτος αυτού του άτυχου νάνου, ή τρελλή Μαργαρίτα έφυγε άμέσως για τη Νέα Υορκη, όπου είνε έγκατεστημένοι οί γονείς της, με την έλπίδα ότι γρήγορα θα κατορθώση να παντρευτή τον Μίκυ Ματίνα, τόν άδελφό του πρώην συζύγου της, που τόν αγαπάει μ' ένα παράφορο πάθος. Πρós τó παρόν όμως είνε σήμερα ή προσωπικότης της ήμέρας στην Άμερική και πρόκειται έντός όλίγου να φύγη για τó Χόλλυγουντ, όπου είνε περιζήτητη.

Κι' έτσι, ή τρελλή νάνος Μαργαρίτα, με τó να περιφρονήση τόν πρόεδρο Ρουζβελτ, έκανε την τύχη της στο Χόλλυγουντ. ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ!

Ο «ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

— ΘΕΛΕΤΕ να πήτε ότι έρωτευθήκατε πολλές συναδέλφους μου ως τώρα;

— "Ω! σάς παρακαλώ... Δεν έρωτευθήκα ποτέ, καμμιά. "Ηθελα να πώ...

— "Οτι δεν θα τολμούσατε ποτέ να επιδιώξετε να με γνωρίσετε...

— Ναι! Ποτέ δεν θα τó τολμούσα αυτό... Δεν ήξερα πώς θα με δεχόραστε...

— Άκούστε... Δεν συνηθίζω ποτέ μου να στέλνω γράμματα στους θεατάς και να τούς προσκαλώ σε τσάι... Έσεις όμως με κατασυγκινήσατε... Δεν είνε λίγο να παρακολουθήσετε είκοσιπέντε φορές τó ίδιο έργο!...

— Ναι, βέβαια! άπάντησε ο νέος άναστενάζοντας. Δεν είνε λίγο. Κι' εγώ στην άρχή τó φανταζόμουν πιό εύκολο...

— Τί φανταζόρασατε πιό εύκολο; ρώτησε ή Μάλθα ξαφνιασμένη.

— Νά άκούτε τόσες φορές τὰ ίδια πράγματα κάθε θράδυ. Τί μπορούσα όμως να κανω, άφου έχασα τή θέσι μου στην Τραπεζα; Η άνεργια κι' ή κρίσις μ' άνάγκασαν να γίνω άρχηγός των «κλακέρ» στο θέατρο στο όποιο παίζετε.

Η Μάλθα χλώμιασε κι' άπόμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές. Κατόπιν είπε με φωνή παγωμένη σαν την καρδιά της:

— Γι' αυτό άκριβώς σάς κάλεσα. "Ηθελα να σάς άνταμείψω για τις ύπηρεσίας σας.

... "Επειτα από λίγα λεπτά ο νέος έβγαине από τó διαμέρισμα της ήθοποιού. Η Μάλθα τού είχε δώσει πενήντα σελλίνα. Τίποτε περισσότερο.

Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ.

«ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !..»

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

να λύση τó άίνιγμα αυτό...

Έξαφνα χαμογέλασε πικρά.

— Κατάλαθα! φιθύρισε. Ε. Γ. Π. «Ένωμένοι για πάντα»...

Τή στιγμή εκείνη της φάνηκε πώς άντηχοούσαν πάλι στ' αυτιά της τὰ λόγια που της είχε πή ο Πιέρ πρó όλίγου:

«Μά όχι! Τὰ πράγματα με σάς είν' έντελώς διαφορετικά. Σάς, Ίρέν, θά σάς αγαπώ έφ' όρου ζωής... Θά μείνουμε ένωμένοι για πάντα...»

Ένωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Τὰ ίδια άπατηλά λόγια, τὰ όποια είχε φιθύρισε άλλοτε ο Πιέρ στ' αυτί της Μαργαρίτας και των όποιων τ' άρχικά είχαν μείνει χαραγμένα άνεξάλειπτα στο ξύλο του δέντρου.

— "Όταν ένας άντρας αγαπά ήφ' όρου ζωής, όταν ύπόσχεται αίώνιο έρωτα, συλλυγίσθηκε ή Ίρέν, ο έρωτας του δεν βαστάει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας πρós την πόρτα την κλείδωσε χωρίς να διστάση καθόλου, κλειδώνοντας συγχρόνως και την καρδιά της. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Ξέρω κι' εγώ... Ζούν μαζί μ' αυτόν που τὰ νοίκιασε...

— Κ' οί γονείς τους δεν είδοποιούν την άστυνομία;

— Ο Λουί με κύτταξε με περιφρόνησι.

— Έμεις δεν άνακατεύουμε την άστυνομία στις δουλειές μας!... μου έξήγησε.

Με τόν παράξενο αυτόν μορτάκο έκανα μιá μεγάλη θόλτα στο Παρίσι, όχι για να ζητιανέψω, αλλά να μάθω από τó στόμα του κι' άλλα πράγματα. Κι' έτσι έμαθα, ότι ο μπάρμπα Άδόλφος κερδίζει την ήμέρα πάνω από έκατό φράγκα κι' ότι έχει πάντα στη διάθεσί του για νοίκιασμα 40 — 50 παιδιά από δυό χρόνων μέχρι δέκα. Οί γονείς αυτών των παιδιών είνε άλκολικοί, μέγαιρες και γρηές γυναίκες του δρόμου. "Όσο γι' αυτά τὰ παιδιά, έχουν όλα ένα όνειρο: τ' άγόρια περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπάχηδες και τὰ κορίτσια για να πουλουν τόν έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είνε σήμερα στο Παρίσι πάνω από χίλια. Η Άστυνομία βέβαια, όπως μάς έξηγει ο Ζαν Μπαζάλ στο τέλος της έρεύνης του, τὰ «ψαρεύει» κάθε τόσο και τὰ κλείνει στα άσυλα. Μά ο άριθμός τους δεν έλαττώνεται, γιατί οί έγκληματικοί γονείς προσφέρουν διαρκώς καινούργια θύματα σ' αυτό τó έπαίσχυντο έμπόριο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ